

6. Dacă o societate rezidentă într-un stat membru (societate-mamă) este considerată de fapt ca nefiind scutită de reținerea la sursă a impozitului potrivit Directivei 2003/49/CE în ceea ce privește dobânzile primite de la o societate rezidentă în alt stat membru (filială), iar societatea-mamă din acest din urmă stat membru este considerată ca fiind persoană impozabilă cu obligații fiscale limitate în cazul dobânzii respective în statul membru menționat, articolul 43 CE coroborat cu articolul 48 (în subsidiar articolul 56 CE), analizate separat sau împreună, se opune unei reglementări potrivit căreia:
- a) cel din urmă stat membru impune persoanei care plătește dobânzile să rețină la sursă impozitul pentru dobânzi și consideră că persoana respectivă datorează autorităților pentru impozitul nereținut la sursă, atunci când nu există o asemenea obligație de reținere la sursă a impozitului în cazul în care beneficiarul dobânzilor este rezident în cel din urmă stat membru?
 - b) o societate-mamă din cel din urmă stat membru nu ar fi fost obligată să efectueze plăți în avans ale impozitului pe profit în primii doi ani fiscali, ci ar fi început să plătească impozitul pe profit doar mult mai târziu în raport cu dată-limită pentru impozitul cu reținere la sursă?

Se solicită Curții de Justiție a Uniunii să includă răspunsul la a cincea întrebare în răspunsul său la a șasea întrebare.

(¹) Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO 2003, L 157, p. 49, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 75).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Berlin (Germania) la 5 aprilie 2016 – Romano
Pisciotti/Bundesrepublik Deutschland**

(Cauza C-191/16)

(2016/C 270/33)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Berlin

Părțile din procedura principală

Reclamant: Romano Pisciotti

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland

Întrebările preliminare

Vorlagefragen

- 1. a) Extrădarea între un stat membru și un stat terț reprezintă o materie care, independent de cazurile particulare, nu intră niciodată sub incidența domeniului de aplicare material al tratatelor, astfel că principiul european al nediscriminării prevăzut la articolul 18 primul paragraf TFUE nu trebuie avut în vedere în cazul aplicării unei norme constituționale [în speță, articolul 16 alineatul 2 prima teză din Legea fundamentală (Grundgesetz, denumită în continuare „GG”)], care interzice numai extrădarea propriilor resortisanți?
- b) În cazul unui răspuns afirmativ la a această întrebare: răspunsul la prima întrebare este diferit în cazul în care extrădarea are loc între un stat membru și Statele Unite ale Americii în temeiul Acordului privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii?

2. În măsura în care nu este exclus de la bun început ca în domeniul de aplicare al tratatelor să intre și extrădarea între statele membre și Statele Unite ale Americii:

Articolul 18 primul paragraf TFUE și jurisprudența Curții cu privire la acesta trebuie interpretate în sensul că un stat membru încalcă în mod nejustificat principiul nediscriminării prevăzut la articolul 18 primul paragraf TFUE în cazul în care, în aplicarea unei norme constituționale [în speță, articolul 16 alineatul 2 prima teză din GG], tratează diferit cererile de extrădare formulate de state terțe în ceea ce privește proprii resortisanți și resortisanții altor state membre, în sensul că îi va extrăda numai pe aceștia din urmă?

3. Dacă în cazurile de mai sus se reține o încălcare a principiului general al nediscriminării prevăzut la articolul 18 primul paragraf TFUE:

Jurisprudența Curții trebuie interpretată în sensul că, în cazurile precum cel de față în care, înainte ca autoritatea competentă să poată autoriza extrădarea, este necesară o procedură judiciară de control al legalității, al cărei rezultat este obligatoriu pentru autoritatea competentă numai în cazul în care extrădarea este declarată nelegală, poate exista o încălcare gravă și atunci când se produce o încălcare minoră a principiului nediscriminării prevăzut la articolul 18 primul paragraf TFUE sau este necesară o încălcare mai vădită?

4. În cazul în care nu este necesară o încălcare mai vădită:

Jurisprudența Curții trebuie înțeleasă în sensul că, într-un astfel de caz, trebuie negată existența unei încălcări suficient de grave întrucât, în cazul în care nu există o jurisprudență a Curții referitoare la un caz concret (în speță, domeniul de aplicare material al principiului general al nediscriminării prevăzut la articolul 18 primul paragraf TFUE în legătură cu extrădarea între statele membre și Statele Unite ale Americii), executivul național își poate întemeia decizia făcând trimitere la conformitatea acesteia cu hotărârile pronunțate anterior de instanțele naționale?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale ordinario di Torino (Italia) la 12 mai 2016 –
VCAST Limited/R.T.I. SpA**

(Cauza C-265/16)

(2016/C 270/34)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale ordinario di Torino

Părțile din procedura principală

Reclamantă: VCAST Limited

Pârâtă: R.T.I. SpA

Întrebările preliminare

- 1) Este compatibilă cu dreptul comunitar – în special cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale drepturilor de autor și drepturilor conexe în societatea informațională ⁽¹⁾ (precum și cu Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic ⁽²⁾), pe piața internă și cu tratatul de instituire) – o reglementare națională care interzice întreprinzătorului comercial să ofere particularilor servicii de înregistrare video la distanță în modalitatea denumită *cloud computing* de copii private ale unor opere protejate de dreptul de autor, prin intermediul intervenției sale active în cadrul înregistrării, în lipsa consimțământului titularului dreptului?